Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 3ης Ιουλίου 2013 *

«Κοινοτικό σήμα — Αίτηση καταχωρίσεως λεκτικού κοινοτικού σήματος NEO — Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου — Έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Περιγραφικός χαρακτήρας — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 — Έκταση της εξετάσεως στην οποία οφείλει να προβεί το τμήμα προσφυγών — Εξέταση επί της ουσίας εξαρτώμενη από το παραδεκτό της προσφυγής — Άρθρα 59 και 64, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009 — Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών — Άρθρο 76 του κανονισμού 207/2009»

Στην υπόθεση T-236/12,

Airbus SAS, με έδρα το Blagnac (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Würtenberger και R. Kunze, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπουμένου από τον O. Mondéjar Ortuño,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 23ης Φεβρουαρίου 2012 (υπόθεση R 1387/2011-1), σχετικά με αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου NEO ως κοινοτικού σήματος,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Czúcz (εισηγητή), πρόεδρο, I. Labucka και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γραμματέας: T. Weiler, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Μαΐου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Σεπτεμβρίου 2012,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Μαρτίου 2013,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 23 Δεκεμβρίου 2010 η προσφεύγουσα, Airbus SAS, υπέβαλε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο NEO.

3 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 7, 12 και 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην εξής περιγραφή:

— κλάση 7: «Κινητήρες αεροσκαφών· μηχανές και μηχανήματα κατεργασίας, ιδίως για την κατασκευή και την επισκευή κινητήρων αεροναυπηγικής· κινητήρες εκτός αυτών που προορίζονται για χερσαία οχήματα· συμπλέκτες και εξαρτήματα μετάδοσης της κίνησης (εκτός αυτών που προορίζονται για χερσαία οχήματα)· τουρμπίνες όχι για χερσαία οχήματα· βοηθητικά συγκροτήματα ισχύος· μέρη και δομικά εξαρτήματα για τα προαναφερθέντα είδη»·

— κλάση 12: «Οχήματα· μηχανήματα χερσαίας, εναέριας, θαλάσσιας ή σιδηροδρομικής κίνησης· αεροσκάφη· διαστημικά σκάφη· δορυφόροι· εκτοξευτές διαστημικών σκαφών· αεροστατικά μπαλόνια· δομές πλαισίων αέρος· συσκευές αεροναυπηγικής, μηχανές και μηχανήματα· προωστήρες με έλικα· στρατιωτικά μεταγωγικά οχήματα, ιδίως εναέριας μεταφοράς· μέρη και δομικά εξαρτήματα για όλα τα προαναφερθέντα είδη»·

— κλάση 39: «Υπηρεσίες ναυσιπλοΐας· αεροπορικές μεταφορές· υπηρεσίες αποθήκευσης αεροσκαφών και μερών αεροσκαφών· υπηρεσίες ανάκτησης και ανακύκλωσης αεροσκαφών και μερών αεροσκαφών· υπηρεσίες πιστοποίησης και αναπιστοποίησης οχημάτων· τεχνικές δοκιμές πτήσης· υπηρεσίες διαχείρισης της εναέριας κυκλοφορίας· υπηρεσίες εναέριας ασφάλειας· υπηρεσίες εκμετάλλευσης αεροδρομίων· υπηρεσίες ανεφοδιασμού οχημάτων με καύσιμα· υπηρεσίες ανεφοδιασμού εν πτήσει».

4 Με έγγραφο της 10ης Μαΐου 2011, το ΓΕΕΑ κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την απόφασή του, σύμφωνα με την οποία η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος για τα αναφερόμενα στην αίτηση προϊόντα που εμπίπτουν στις κλάσεις 7 και 12 κρίθηκε απαράδεκτη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 1, σημεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Επιτράπηκε, ωστόσο, η καταχώριση όσον αφορά τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην κλάση 39.

5 Στις 6 Ιουλίου 2011 η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως στο σύνολό της.

6 Με απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 2012 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή.

7 Προκαταρκτικώς, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 64, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, είχε αρμοδιότητα να επανεξετάσει αυτεπαγγέλτως την αίτηση από πλευράς όλων των απολύτων λόγων απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 7 του κανονισμού, χωρίς καθόλου

να περιορίζεται από τη συλλογιστική του εξεταστή. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι είχε την εξουσία να επαναλάβει την εξέταση και όσον αφορά τις υπηρεσίες για τις οποίες ο εξεταστής είχε επιτρέψει την καταχώριση.

8 Το τμήμα προσφυγών εξέτασε, καταρχάς, την προσφυγή από πλευράς του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009. Συναφώς, παρατήρησε ότι, εν προκειμένω, τα προϊόντα και οι υπηρεσίες απευθύνονταν τόσο στο ευρύ κοινό όσο και στους επαγγελματίες. Κατά τη γνώμη του, δεδομένης της φύσεως των προϊόντων και των υπηρεσιών, ο καταναλωτής επιδεικνύει αυξημένη προσοχή. Εκτίμησε επίσης ότι οι επαγγελματίες, εξ ορισμού, επιδεικνύουν ακόμα μεγαλύτερη προσοχή.

9 Το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε περαιτέρω ότι το αμφισβητούμενο σημείο περιείχε το πρόθεμα «neo», που σημαίνει «νέο» σε τουλάχιστον έξι γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης: την αγγλική, τη γαλλική, τη γερμανική, την ελληνική, την ισπανική και την πορτογαλική. Το ότι το λεκτικό στοιχείο «neo» δεν εμφανίζεται ποτέ μόνο του και χρησιμοποιείται πάντοτε ως πρόθεμα δεν μεταβάλλει το συμπέρασμα αυτό. Συγκεκριμένα, κατά το τμήμα προσφυγών, σε αντίθεση με άλλα προθέματα, ο όρος «neo» έχει σαφή και ειδική σημασία. Επιπλέον, η λέξη «neo» είναι αυθύπαρκτη και σημαίνει «νέο» στη νέα ελληνική. Το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε επίσης ότι, στις προμνησθείσες γλώσσες, ο ενημερωμένος καταναλωτής συνάγει από αυτόν καθαυτόν τον όρο «neo» ότι ο όρος αυτός αναφέρεται σε κάτι το νέο, το σύγχρονο ή το σύμφωνο με τις τελευταίες τεχνολογικές εξελίξεις. Ως εκ τούτου, το επίμαχο σημείο είναι απλώς ευφημιστικό και προορίζεται να τονίσει τις θετικές ιδιότητες των προϊόντων και των υπηρεσιών που καλύπτονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση.

10 Το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι το σημείο NEO, κατά την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού, μπορούσε να χρησιμεύσει προς προσδιορισμό ενός ουσιώδους και επιθυμητού χαρακτηριστικού των προϊόντων και υπηρεσιών που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως. Συναφώς, έκρινε ότι το γεγονός ότι τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες είναι νέα ή έχουν εκσυγχρονιστεί με βάση τα πλέον πρόσφατα τεχνολογικά πρότυπα αποτελούσε ελκυστική ιδιότητα για τους ενδιαφερομένους καταναλωτές, είτε αυτοί είναι επαγγελματίες είτε ανήκουν στο ευρύ κοινό.

11 Το τμήμα προσφυγών εξέτασε στη συνέχεια την προσφυγή υπό το πρίσμα του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009. Συναφώς, επισήμανε ότι η λέξη «neo» είναι γενική και χρησιμοποιείται σε διάφορους τομείς ως ευφημιστικός ή διαφημιστικός όρος, αναφερόμενος σε κάτι που είναι είτε νέο είτε σύμφωνο με τις τελευταίες τεχνολογικές εξελίξεις. Κατά το τμήμα προσφυγών, τίποτε δεν εκτρέπει τη σκέψη του ενδιαφερόμενου καταναλωτή από τη συνήθη σημασία της υπό εξέταση λέξεως. Συνεπώς, δεν υπάρχει στη λέξη «neo» κανένα στοιχείο το οποίο, πέραν της διαφημιστικής ή ευφημιστικής βασικής σημασίας του, θα επέτρεπε στο ενδιαφερόμενο κοινό να το απομνημονεύσει ευχερώς και αμέσως ως διακριτικό σήμα για τα επίμαχα προϊόντα και τις επίμαχες υπηρεσίες. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό δεν θα εκλάμβανε το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ως προσδιορίζον την καταγωγή όλων των καλυπτομένων από αυτό προϊόντων.

12 Τέλος, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το ζητηθέν σήμα δεν μπορούσε να κριθεί παραδεκτό προς καταχώριση με την αιτιολογία απλώς και μόνον ότι ενδεχομένως το ΓΕΕΑ έχει κάνει δεκτά σημεία τα οποία η προσφεύγουσα θεωρεί παρεμφερή.

13 Το τμήμα προσφυγών κατέληξε, συνεπώς, ότι το ζητηθέν σήμα στερείτο παντελώς διακριτικού χαρακτήρα, ο οποίος να επιτρέπει τη διάκριση των προϊόντων και υπηρεσιών για τα οποία είχε ζητηθεί η καταχώριση κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, σημεία β' και γ', του κανονισμού 207/2009, και ότι, κατά συνέπεια, ορθώς «ο εξεταστής αρνήθηκε την καταχώριση του αμφισβητουμένου σήματος».

Αιτήματα των διαδίκων

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

15 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως στο σύνολό της·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

16 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 64, παράγραφος 1, και του άρθρου 59 του κανονισμού 207/2009, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009 και, τέταρτον, από παράβαση του άρθρου 76 του κανονισμού 207/2009.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 64, παράγραφος 1, και του άρθρου 59 του κανονισμού 207/2009

17 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, επαναλαμβάνοντας την εξέταση της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος όσον αφορά τις υπηρεσίες της κλάσεως 39 για τις οποίες η καταχώριση είχε επιτραπεί από τον εξεταστή, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 64, παράγραφος 1, και το άρθρο 59 του κανονισμού 207/2009.

18 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών έπραξε προσηκόντως, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 207/2009 και τη νομολογία.

19 Διαπιστώνεται ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως θέτει το ζήτημα της αρμοδιότητας του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, όταν επιλαμβάνεται προσφυγής ασκηθείσας από τον αιτούντα την καταχώριση του σήματος κατά της αποφάσεως του εξεταστή, να εξετάζει την επίδικη αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος από πλευράς των απολύτων λόγων απαραδέκτου για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αφορά η εν λόγω αίτηση, στην περίπτωση που ο εξεταστής, ενώ επέτρεψε την καταχώριση για τις υπηρεσίες, αποφάσισε να αρνηθεί την καταχώριση για τα προϊόντα, ο δε προσφεύγων ζήτησε από το τμήμα προσφυγών να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.

20 Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, δυνάμει του άρθρου 64, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, είχε αρμοδιότητα να επαναλάβει αυτεπαγγέλτως την εξέταση της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αφορούσε η αίτηση από πλευράς όλων των απολύτων λόγων απαραδέκτου τους οποίους προβλέπει το άρθρο 7 του κανονισμού 207/2009, μολονότι ο εξεταστής είχε ήδη επιτρέψει την καταχώριση για τις υπηρεσίες τις οποίες αφορούσε η αίτηση αυτή.

21 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά το άρθρο 64, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, μετά την εξέταση της προσφυγής επί της ουσίας, το τμήμα προσφυγών αποφαίνεται επί της προσφυγής και μπορεί, στο πλαίσιο αυτό, να ασκήσει τις αρμοδιότητες του οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη

απόφαση. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, κατόπιν προσφυγής κατά της αποφάσεως του εξεταστή περί απορρίψεως της καταχωρίσεως, το τμήμα προσφυγών μπορεί να προβεί σε νέα πλήρη εξέταση της ουσίας της αιτήσεως καταχωρίσεως, τόσο από νομικής απόψεως όσο και από απόψεως πραγματικών περιστατικών, δηλαδή, εν προκειμένω, να αποφανθεί το ίδιο επί της αιτήσεως καταχωρίσεως και να την απορρίψει ή να την κηρύξει βάσιμη, επικυρώνοντας ή ακυρώνοντας συναφώς την προσβαλλόμενη απόφαση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul, Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψεις 56 και 57).

22 Ωστόσο, αυτή η εξουσία νέας πλήρους εξετάσεως επί της ουσίας της αιτήσεως καταχωρίσεως, τόσο από νομικής απόψεως όσο και από απόψεως πραγματικών περιστατικών, εξαρτάται από το παραδεκτό της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 2011, C-349/10 P, Claro κατά ΓΕΕΑ, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 44).

23 Ως προς το ζήτημα αυτό, το άρθρο 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009 διευκρινίζει ότι «[κ]άθε διάδικος σε διαδικασία για την οποία εκδόθηκε απόφαση μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά το μέρος που η απόφαση αυτή δεν τον δικαιώνει». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι οι διάδικοι σε διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ μπορούν να προσφύγουν ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της αποφάσεως που εξέδωσε κατώτερο όργανο μόνον στο μέτρο που με την απόφαση αυτή απορρίφθηκαν τα αιτήματά τους. Αντιθέτως, εφόσον η απόφαση του κατώτερου οργάνου δικαιώνει έναν διάδικο, ο τελευταίος δεν μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών [βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2011, T-504/09, Völkl κατά ΓΕΕΑ - Marker Völkl (VÖLKL), Συλλογή 2011, σ. II-8179, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

24 Από το άρθρο 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι, σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, ο εξεταστής απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος μόνον ως προς τα προϊόντα που αφορούσε η εν λόγω αίτηση, ενώ επέτρεψε την καταχώριση ως προς τις υπηρεσίες που αφορούσε η αίτηση αυτή, η προσφυγή που ασκεί ο αιτών την καταχώριση του σήματος ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν μπορεί κατά κανόνα να αφορά παρά την άρνηση του εξεταστή να επιτρέψει την καταχώριση ως προς τα προϊόντα που αφορούσε η αίτηση. Αντιθέτως, ο εν λόγω αιτών δεν μπορεί εγκύρως να προσφύγει ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της αποφάσεως του εξεταστή με την οποία επετράπη η καταχώριση του σήματος ως προς τις υπηρεσίες.

25 Κατά συνέπεια, είναι μεν αληθές ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του τμήματος προσφυγών προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του εξεταστή στο σύνολό της, πλην όμως, δυνάμει του άρθρου 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, το τμήμα προσφυγών μπορούσε να επιληφθεί της διαφοράς μόνο στο μέτρο που το κατώτερο όργανο είχε απορρίψει τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

26 Επομένως, το τμήμα προσφυγών υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του, όπως αυτά καθορίζονται στο άρθρο 64, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 59, πρώτη περίοδος, του κανονισμού, καθόσον επανέλαβε αυτεπαγγέλτως την εξέταση της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ως προς τις υπηρεσίες τις οποίες αφορούσε η εν λόγω αίτηση από πλευράς των απολύτων λόγων απαραδέκτου που προβλέπει το άρθρο 7 του κανονισμού 207/2009 και διαπίστωσε ότι το ζητηθέν σήμα στερείτο παντελώς διακριτικού χαρακτήρα που να καθιστά δυνατή τη διάκριση των υπηρεσιών αυτών κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

27 Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που το σήμα του οποίου είχε ζητηθεί η καταχώριση κρίθηκε περιγραφικό και στερούμενο παντελώς διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσον αφορά τις υπηρεσίες της κλάσεως 39 για τις οποίες η καταχώριση είχε επιτραπεί από τον εξεταστή.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009

28 Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν απέδειξε ότι το πρόθεμα «neo», λαμβανόμενο υπόψη μεμονομένως, είχε σαφή και ειδική σημασία αμέσως αναγνωρίσιμη από τους ενδιαφερόμενους επαγγελματικούς κύκλους. Επιπλέον, αν ληφθεί υπόψη ότι οι ενδιαφερόμενοι επαγγελματικοί κύκλοι θα συναντούν το σήμα NEO υπό τη «ζητηθείσα μορφή», δηλαδή με κεφαλαίους χαρακτήρες, χρησιμοποιούμενο ως διαφημιστικό σύνθημα και χωρίς να συνδέεται με άλλα συμφραζόμενα (κείμενο), π.χ. επί της ατράκτου ενός αεροσκάφους, ουδείς θα μπορούσε πραγματικά να αρνηθεί ότι το σήμα αυτό θα εκλαμβάνεται ως προσδιοριστικό καταγωγής το οποίο διαθέτει διακριτικό χαρακτήρα.

29 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι οι Έλληνες καταναλωτές δεν θα εκλαμβάνουν τον όρο «neo» ως έχοντα περιγραφική και όχι διακριτική σημασία όσον αφορά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αφορά. Όπως επισημαίνεται στο σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο όρος «neo» είναι αυθύπαρκτος στην ελληνική γλώσσα και σημαίνει «νέο». Ευλόγως μπορεί να υποτεθεί ότι, μεταξύ των ενδιαφερομένων καταναλωτών, τουλάχιστον οι Έλληνες καταναλωτές θα εκλαμβάνουν αμέσως τον όρο αυτόν ως έχοντα ευθέως περιγραφική και ευφημιστική σημασία, δηλαδή ότι πρόκειται για νέα προϊόντα και υπηρεσίες. Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά τη γραφή του όρου «neo» με κεφαλαία ή η χρήση του υπό ειδικές περιστάσεις δεν αντισταθμίζουν την εντύπωση που προκαλείται στους καταναλωτές όταν βλέπουν τον όρο αυτόν.

30 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, εφόσον από την ανάλυση του πρώτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί λόγω παραβάσεως του άρθρου 64, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 59 του κανονισμού 207/2009, στο μέτρο που το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση κρίθηκε ότι στερείται παντελώς διακριτικού χαρακτήρα όσον αφορά τις υπηρεσίες για τις οποίες η καταχώριση είχε επιτραπεί από τον εξεταστή, ο παρών λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 πρέπει να εξεταστεί μόνον ως προς τα προϊόντα για τα οποία ο εξεταστής δεν επέτρεψε την καταχώριση.

31 Όσον αφορά, καταρχάς, την αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, δεν γίνονται δεκτά προς καταχώριση τα σήματα που αποτελούνται αποκλειστικά από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, προς δήλωση του είδους, της ποιότητας, της ποσότητας, του προορισμού, της αξίας, της γεωγραφικής προελεύσεως ή του χρόνου παραγωγής του προϊόντος ή παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών του προϊόντος ή της υπηρεσίας.

32 Για να εμπίπτει ένα σημείο στην απαγόρευση που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, πρέπει να εμφανίζει επαρκώς άμεση και συγκεκριμένη σχέση με τα επίμαχα προϊόντα και υπηρεσίες, ώστε να επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο κοινό να αντιληφθεί αμέσως, και χωρίς περαιτέρω σκέψη, μια περιγραφή των επιμάχων προϊόντων και υπηρεσιών ή ενός χαρακτηριστικού γνωρίσματός τους. Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι η εκ μέρους του νομοθέτη επιλογή της λέξεως «χαρακτηριστικό» τονίζει το γεγονός ότι τα σημεία τα οποία αφορά η εν λόγω διάταξη είναι μόνον αυτά τα οποία χρησιμεύουν για να δηλώσουν μια ευκόλως αναγνωρίσιμη από τους ενδιαφερόμενους κύκλους ιδιότητα των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία έχει ζητηθεί η καταχώριση. Συνεπώς, η καταχώριση ενός σημείου μπορεί να μην επιτραπεί βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009 μόνον αν ευλόγως μπορεί να υποτεθεί ότι όντως θα αναγνωρίζεται από τους ενδιαφερόμενους κύκλους ως περιγραφή ενός από τα εν λόγω χαρακτηριστικά [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 2012, T-328/11, Leifheit κατά ΓΕΕΑ (EcoPerfect), σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

33 Απαγορεύοντας την καταχώριση τέτοιων σημείων ή ενδείξεων ως κοινοτικών σημάτων, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 επιδιώκει σκοπό γενικού συμφέροντος, ο οποίος απαιτεί να μπορούν να χρησιμοποιούνται ελεύθερα από όλους οι ενδείξεις ή τα σημεία που είναι περιγραφικά των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία ζητείται η καταχώριση. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει να επιφυλάσσονται τέτοια σημεία ή ενδείξεις σε μία μόνον επιχείρηση λόγω του ότι έχουν καταχωριστεί ως σήματα [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 2010, T-344/07, O2 (Germany) κατά ΓΕΕΑ (Homezone), Συλλογή 2010, σ. II-153, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

34 Εξάλλου, από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι η καταχώριση ενός σημείου δεν πρέπει να γίνεται δεκτή όταν το σημείο αυτό έχει περιγραφικό χαρακτήρα ή όταν δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα στη γλώσσα ενός κράτους μέλους, μολονότι η καταχώρισή του θα ήταν δυνατή εντός άλλου κράτους μέλους [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2011, T-59/10, Geemarc Telecom κατά ΓΕΕΑ – Audioline (AMPLIDECT), μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

35 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, με το σημείο 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος απευθύνονταν τόσο στο ευρύ κοινό όσο και στους επαγγελματίες και ότι το ενδιαφερόμενο αυτό κοινό θα επιδεικνύει αυξημένη προσοχή.

36 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η λέξη «neo» είναι αυθύπαρκτη στη νέα ελληνική γλώσσα και σημαίνει «νέο» στη γλώσσα αυτή, όπως παρατήρησε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

37 Όσον αφορά τη χρήση του σημείου NEO στη νέα ελληνική για τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής θα συναγάγει από αυτόν καθαυτόν τον όρο, χωρίς να προβεί σε περίπλοκες σκέψεις, ότι αναφέρεται σε κάτι το νέο, το σύγχρονο ή το σύμφωνο με τις τελευταίες τεχνολογικές εξελίξεις και ότι, στη γλώσσα αυτή, το σημείο αυτό είναι απλώς ευφημιστικό και προορίζεται να τονίσει τις θετικές ιδιότητες των προϊόντων που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως, όπως διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών με το σημείο 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, εκθέτοντας τις σκέψεις αυτές, το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε σε πραγματικά στοιχεία που προκύπτουν από την πρακτική εμπειρία που συνήθως αντλείται από την εμπορία προϊόντων, όπως είχε δικαίωμα να πράξει [βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2011, T-237/10, Vuitton Malletier κατά ΓΕΕΑ – Friis Group International (Απεικόνιση μηχανισμού κλειδώματος), μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 49].

38 Δεν ασκεί συναφώς επιρροή το ότι το ενδιαφερόμενο κοινό επιδεικνύει αυξημένη προσοχή.

39 Όπως ορθώς παρατήρησε το ΓΕΕΑ, επίσης δεν ασκεί συναφώς επιρροή το ότι το σημείο του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση γράφεται με κεφαλαίους χαρακτήρες και πρόκειται να χρησιμοποιείται ως διαφημιστικό σύνθημα. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, λεκτικό είναι το σήμα που αποτελείται αποκλειστικώς από γράμματα, λέξεις ή συνδυασμούς λέξεων, τυπωμένων με συνήθη γραμματοσειρά, χωρίς κανένα συγκεκριμένο γραφιστικό στοιχείο. Η προστασία που απορρέει από την καταχώριση ενός λεκτικού σήματος αφορά τη λέξη που δηλώνεται με την αίτηση καταχωρίσεως και όχι τις ιδιαίτερες γραφιστικές ή στιλιστικές πτυχές που έχει ενδεχομένως αυτό το σήμα [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 2008, T-254/06, Radio Regenbogen Hörfunk in Baden κατά ΓΕΕΑ (RadioCom), μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Βάσει αυτών των σκέψεων, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αντλούνται από τη γραφή του όρου «neo» με κεφαλαίους χαρακτήρες ή από τη χρησιμοποίησή του ως διαφημιστικού συνθήματος.

40 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, όσον αφορά τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως, το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι το σημείο NEO είναι περιγραφικό από πλευράς του ενδιαφερομένου κοινού που κατέχει τη νέα ελληνική. Δεδομένου ότι το γεγονός ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση έχει περιγραφικό χαρακτήρα σε ένα τμήμα της Ένωσης αποτελεί επαρκή λόγο αρνήσεως της καταχωρίσεως δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, παρέλκει η απόφανση επί του τυχόν περιγραφικού χαρακτήρα του σημείου για τα επίμαχα προϊόντα στις λοιπές γλώσσες τις οποίες αναφέρει η προσβαλλόμενη απόφαση.

41 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

42 Όσον αφορά, δεύτερον, την αιτίαση που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, πρέπει να υπομνησθεί ότι υφίσταται ορισμένη αλληλοεπικάλυψη μεταξύ των αντιστοίχων πεδίων εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 και του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού, καθόσον τα περιγραφικά σημεία στα οποία αναφέρεται το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού αυτού στερούνται επίσης διακριτικού χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού. Η δεύτερη από τις διατάξεις αυτές διακρίνεται από την πρώτη ως προς το ότι καλύπτει το σύνολο των περιστάσεων υπό τις οποίες ένα σημείο δεν είναι ικανό να διακρίνει τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες ορισμένης επιχειρήσεως από τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 2011, C-51/10 P, Agencja Wydawnicza Technopol κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2011, σ. I-1541, σκέψεις 46 και 47).

43 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών στήριξε το συμπέρασμά του ότι το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν είχε διακριτικό χαρακτήρα στον περιγραφικό χαρακτήρα του επίμαχου σημείου, διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η λέξη «neo» είναι γενική και χρησιμοποιείται σε διάφορους τομείς ως ευφημιστικός ή διαφημιστικός όρος, αναφερόμενος σε κάτι που είναι είτε νέο είτε σύμφωνο με τις τελευταίες τεχνολογικές εξελίξεις, και ότι τίποτε δεν εκτρέπει τη σκέψη του ενημερωμένου καταναλωτή από τη συνήθη σημασία της υπό εξέταση λέξεως.

44 Όπως εκτέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 40, το σημείο NEO πρέπει να χαρακτηριστεί περιγραφικό κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 από πλευράς του ενδιαφερομένου κοινού που κατέχει τη νέα ελληνική όσον αφορά τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως. Σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 42 νομολογία, η διαπίστωση και μόνον του περιγραφικού χαρακτήρα του σημείου αρκεί ώστε να θεωρηθεί ότι στερείται επίσης διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, ως προς τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως, στη νέα ελληνική και από πλευράς του ενδιαφερομένου κοινού.

45 Δεδομένου ότι το γεγονός ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα σε ένα τμήμα της Ένωσης αποτελεί επαρκή λόγο αρνήσεως της καταχωρίσεως δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, παρέλκει η απόφανση επί του τυχόν διακριτικού χαρακτήρα του στις λοιπές γλώσσες τις οποίες αναφέρει η προσβαλλόμενη απόφαση.

46 Επομένως, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο το τμήμα προσφυγών συμπέρανε ότι το σημείο NEO στερείτο παντελώς διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 ως προς τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως.

47 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009

48 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009 καθόσον αγνόησε την προγενέστερη πρακτική καταχωρίσεως του ΓΕΕΑ και των εθνικών γραφείων σημάτων των κρατών μελών της Ένωσης και δεν έλαβε υπόψη του αποφάσεις του ΓΕΕΑ που αφορούσαν το σήμα NEO. Υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών εξέδωσε απόφαση η οποία αντιβαίνει στην πρακτική του ΓΕΕΑ χωρίς αντικειμενική και λεπτομερή δικαιολόγηση της αποκλίνουσας απόψεώς του. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, μη λαμβάνοντας υπόψη καταχωρίσεις του σήματος NEO στα κράτη μέλη της Ένωσης, το τμήμα προσφυγών προσέβαλε το δικαίωμά της να τύχει ακροάσεως καθώς και το δικαίωμά της σε πλήρη αιτιολόγηση της αποφάσεως. Επιπλέον, η επιχειρηματολογία του τμήματος προσφυγών, σύμφωνα με την οποία το πρόθεμα «neo» σημαίνει «νέο» σε τουλάχιστον έξι γλώσσες της Ένωσης, δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009. Κατά την προσφεύγουσα, η επιχειρηματολογία είναι υπερβολικά αόριστη ώστε να της επιτρέπει να προσδιορίσει την έκταση εφαρμογής των λόγων απορρίψεως. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα απαιτεί να γνωρίζει για ποια κράτη μέλη ειδικότερα το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι ίσχυε το απαράδεκτο της καταχωρίσεως, λαμβανομένου υπόψη του ότι η ίδια θα μπορούσε να θελήσει να μετατρέψει την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος σε αιτήσεις καταχωρίσεως εθνικού σήματος.

49 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν δεσμευόταν από την προγενέστερη πρακτική του ούτε από την πρακτική των εθνικών γραφείων σημάτων και ότι το τμήμα ορθώς διατύπωσε τη συναφή αιτιολογία. Υπογραμμίζει, εξάλλου, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι η παράγραφος 1 της εν λόγω διατάξεως εφαρμόζεται έστω και αν οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνον σε τμήμα της Ένωσης. Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών προσδιόρισε τουλάχιστον έξι γλώσσες στις οποίες το σήμα είναι περιγραφικό. Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει επίσης ότι η διαδικασία μετατροπής της αιτήσεως, την οποία προβλέπει ο κανονισμός 207/2009, συνιστά απλώς μια ευχέρεια που έχει ο αιτών την καταχώριση του σήματος, οπότε η αιτίαση που αντλείται από την αδυναμία προσδιορισμού της γεωγραφικής εκτάσεως εφαρμογής της απορρίψεως ενόψει τυχόν αιτήσεως μετατροπής αφορά μια μελλοντική και αβέβαιη νομική κατάσταση. Όμως, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις προς δικαιολόγηση του συμφέροντός του να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως.

50 Όσον αφορά, πρώτον, τα επιχειρήματα που αντλούνται από τη μη τήρηση της πρακτικής που ακολουθεί το ΓΕΕΑ κατά τη λήψη των αποφάσεών του, πρέπει να υπομνησθεί ότι το ΓΕΕΑ υποχρεούται να ασκεί τις αρμοδιότητές του σύμφωνα με τις γενικές αρχές του ενωσιακού δικαίου. Βάσει των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως, το ΓΕΕΑ οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις αποφάσεις που έχουν ληφθεί επί παρόμοιων αιτήσεων και να εξετάζει με ιδιαίτερη προσοχή κατά πόσον θα πρέπει ή όχι να εκδώσει απόφαση με το ίδιο περιεχόμενο. Η εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει, ωστόσο, να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας. Συνεπώς, το πρόσωπο που ζητεί την καταχώριση ενός σημείου ως σήματος δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του τυχόν παρανομία που διαπράχθηκε προς όφελος άλλου προκειμένου να επιτύχει την έκδοση όμοιας αποφάσεως. Κατά τα λοιπά, για λόγους ασφάλειας δικαίου και, συγκεκριμένα, χρηστής διοικήσεως, η εξέταση κάθε αιτήσεως καταχωρίσεως πρέπει να είναι αυστηρή και πλήρης ώστε να αποτρέπεται η αντικανονική καταχώριση σημάτων. Συνεπώς, μια τέτοια εξέταση πρέπει να λαμβάνει χώρα σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Πράγματι, η καταχώριση ενός σημείου ως σήματος εξαρτάται από ειδικά κριτήρια που έχουν εφαρμογή στο πλαίσιο των πραγματικών περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, σκοπός των οποίων είναι να εξακριβώνεται μήπως το επίμαχο σημείο εμπίπτει σε λόγο απαραδέκτου [βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 2012, T-415/11, Hartmann κατά ΓΕΕΑ (Nutriskin Protection Complex), σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

51 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών, βάσει πλήρους εξετάσεως και λαμβάνοντας υπόψη τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται το ενδιαφερόμενο κοινό το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, στη νέα ελληνική, το σήμα αυτό συνιστούσε προφανή ένδειξη περί της φύσεως και της ποιότητας των προϊόντων που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως. Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 40 έως 46, αυτή και μόνο η εν λόγω διαπίστωση αρκεί για να θεωρηθεί ότι η καταχώριση του λεκτικού σημείου NEO ως κοινοτικού σήματος προσκρούει, όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα, στους απολύτους λόγους απαραδέκτου του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Επομένως, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα, η εκτίμηση της αιτήσεώς της για την καταχώριση του λεκτικού σημείου NEO ως κοινοτικού σήματος για τα προϊόντα τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρίσεως έγινε κατά τρόπο σύμφωνο προς τη νομολογία, βάσει ορθής ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

52 Ως εκ τούτου, εφόσον η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τη δυνατότητα καταχωρίσεως του σημείου NEO ως κοινοτικού σήματος για τα επίμαχα προϊόντα θεμελιώνεται ευθέως στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, από την παρατεθείσα στη σκέψη 50 νομολογία προκύπτει ότι δεν μπορεί να αμφισβητηθεί για τον λόγο και μόνον ότι το τμήμα προσφυγών δεν ακολούθησε εν προκειμένω την πρακτική που ακολουθεί το ΓΕΕΑ κατά τη λήψη των συναφών αποφάσεων.

53 Όσον αφορά, δεύτερον, τα επιχειρήματα που αντλούνται από τη μη τήρηση της πρακτικής καταχωρίσεως που ακολουθούν τα εθνικά γραφεία σημάτων των κρατών μελών, πρέπει να υπομνησθεί ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι ήδη πραγματοποιηθείσες στα κράτη μέλη καταχωρίσεις δεν αποτελούν παρά στοιχεία τα οποία, χωρίς να είναι καθοριστικά, μπορούν απλώς να λαμβάνονται υπόψη προς τον σκοπό της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 2012, T-110/11, Asa κατά ΓΕΕΑ – Merck (FEMIFERAL), σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Πράγματι, δεδομένου ότι το κοινοτικό σύστημα σημάτων αποτελεί αυτόνομο σύστημα, το ΓΕΕΑ και, ενδεχομένως, ο δικαστής της Ένωσης δεν δεσμεύονται από τυχόν απόφαση ληφθείσα σε επίπεδο κράτους μέλους και δεχόμενη τη δυνατότητα καταχωρίσεως ενός σημείου ως εθνικού σήματος [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 2008, T-304/06, Reber κατά ΓΕΕΑ - Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), Συλλογή 2008, σ. II-1927, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

54 Δεδομένου ότι, εν προκειμένω, η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τη δυνατότητα καταχωρίσεως του ζητουμένου σημείου ως κοινοτικού σήματος για τα επίμαχα προϊόντα θεμελιώνεται ευθέως στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (βλ. ανωτέρω σκέψη 51), δεν μπορεί να αμφισβητηθεί για τον λόγο και μόνον ότι το τμήμα προσφυγών δεν ακολούθησε την πρακτική που ακολουθούν ορισμένα εθνικά γραφεία σημάτων των κρατών μελών κατά τη λήψη των συναφών αποφάσεών τους.

55 Τέλος, όσον αφορά, τρίτον, την αιτίαση που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009 καθόσον η επιχειρηματολογία του τμήματος προσφυγών είναι υπερβολικά αόριστη, η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο τμήμα προσφυγών ότι έκρινε γενικώς ότι το πρόθεμα «neo» σημαίνει «νέο» σε «τουλάχιστον έξι γλώσσες της Ένωσης». Κατά την προσφεύγουσα, η διαπίστωση αυτή δεν του επέτρεπε να λάβει απόφαση όσον αφορά τα κράτη μέλη εντός των οποίων η ίδια μπορούσε να ζητήσει την μετατροπή της αιτήσεώς της για καταχώριση κοινοτικού σήματος σε αίτηση καταχωρίσεως εθνικού σήματος δυνάμει των άρθρων 112 επ. του κανονισμού 207/2009. Καθώς η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να ζητήσει μετατροπή παρά μόνον στα κράτη μέλη όπου ο λόγος απαραδέκτου της καταχωρίσεως από το ΓΕΕΑ δεν ισχύει, ήταν αναγκαία μια λεπτομερής ανάλυση της νομικής καταστάσεως όσον αφορά τα διάφορα κράτη μέλη. Μη παρέχοντάς της μια τέτοια λεπτομερή ανάλυση, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009.

56 Κατά το άρθρο 112, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, μετατροπή μιας αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ή ενός κοινοτικού σήματος σε αίτηση καταχωρίσεως εθνικού σήματος δεν είναι δυνατή εάν επιδιώκεται η προστασία σε κράτος μέλος στο οποίο, σύμφωνα με απόφαση του ΓΕΕΑ, συντρέχει λόγος απαράδεκτου της καταχωρίσεως, ανακλήσεως ή ακυρότητας.

57 Πρέπει, ωστόσο, να υπομνησθεί ότι η διάταξη αυτή επιβάλλει απλώς στο ΓΕΕΑ την υποχρέωση να σέβεται το περιεχόμενο μιας τέτοιας αποφάσεως όταν υπάρχει απόφαση. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να παρεκκλίνει από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, που προβλέπει ότι οι απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου τους οποίους θεσπίζει η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής έχουν εφαρμογή ακόμα και αν αυτοί οι λόγοι απαραδέκτου υφίστανται μόνο σε τμήμα της Ένωσης. Μια ερμηνεία του άρθρου 112, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 σύμφωνα με την οποία το τμήμα προσφυγών, αποφαινόμενο επί προσφυγής κατά της απορρίψεως αιτήσεως καταχωρίσεως από τον εξεταστή λόγω του περιγραφικού και μη διακριτικού χαρακτήρα του ζητουμένου σήματος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, του κανονισμού 207/2009, είναι υποχρεωμένο να προβεί σε λεπτομερή ανάλυση του διακριτικού χαρακτήρα του σημείου ως προς όλα τα κράτη μέλη έστω και αν είναι προφανές ότι εμφανίζει, όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο το αντιλαμβάνεται το ενδιαφερόμενο κοινό και για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως, περιγραφικό χαρακτήρα στη γλώσσα ενός κράτους μέλους θα αλλοίωνε το περιεχόμενο του κανόνα του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

58 Επομένως, κανένα στοιχείο δεν δικαιολογεί την υπόθεση ότι το άρθρο 112, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 75 του εν λόγω κανονισμού, αποσκοπεί επίσης στην επιβολή, στο τμήμα προσφυγών που αποφαίνεται επί προσφυγής κατά της απορρίψεως αιτήσεως καταχωρίσεως από τον εξεταστή λόγω του περιγραφικού και μη διακριτικού χαρακτήρα του ζητουμένου σήματος σε τμήμα της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, της υποχρεώσεως να προβαίνει σε λεπτομερή ανάλυση του διακριτικού χαρακτήρα του σημείου, για τις υπηρεσίες ή τα προϊόντα που αφορά η αίτηση, σε όλα τα κράτη μέλη.

59 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 76 του κανονισμού 207/2009

60 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 76 του κανονισμού 207/2009 μη στηρίζοντας την απόφασή του σε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη γενική, ευφημιστική και διαφημιστική χρησιμοποίηση του προσδιορισμού «neo», λαμβανομένου υπόψη μεμονομένως, στις συναλλαγές, ιδίως στον τομέα δραστηριότητας τον οποίο αφορά η υπό κρίση υπόθεση, καθώς και σε τουλάχιστον έξι ευρωπαϊκές γλώσσες. Κατ' αυτήν, το τμήμα προσφυγών αρκέστηκε σε γενικές και μη δικαιολογημένες διαπιστώσεις χωρίς να εξετάσει τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως.

61 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

62 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, είναι μεν αληθές ότι, δυνάμει του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, το ΓΕΕΑ υποχρεούται να εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα κρίσιμα περιστατικά που θα μπορούσαν να το οδηγήσουν να εφαρμόσει κάποιον απόλυτο λόγο απαραδέκτου προβλεπόμενο στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, πλην όμως, στο μέτρο που ένας προσφεύγων επικαλείται τον διακριτικό χαρακτήρα του ζητουμένου σήματος, παρά την ανάλυση του ΓΕΕΑ, σ' αυτόν εναπόκειται να προσκομίσει συγκεκριμένες και στοιχειοθετημένες ενδείξεις αποδεικνύουσες ότι το ζητούμενο σήμα έχει είτε εγγενή διακριτικό χαρακτήρα είτε διακριτικό χαρακτήρα αποκτηθέντα διά της χρήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2007, C-238/06 P, Develey κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-9375, σκέψεις 49 και 50).

63 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών στήριξε το συμπέρασμά του περί του περιγραφικού και μη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος του οποίου είχε ζητηθεί η καταχώριση ιδίως στη διαπίστωση ότι η λέξη «neo» είναι αυθύπαρκτη στη νέα ελληνική και σημαίνει «νέο» στη γλώσσα αυτή, οπότε το ενδιαφερόμενο κοινό θα συνάγει από το σημείο NEO στη νέα ελληνική και όσον αφορά τα προϊόντα που καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως ότι το εν λόγω σημείο αναφέρεται σε κάτι το νέο, το σύγχρονο ή το σύμφωνο με τις τελευταίες τεχνολογικές εξελίξεις.

64 Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 35 επ., το συμπέρασμα αυτό περί του περιγραφικού και μη διακριτικού χαρακτήρα σε τμήμα της Ένωσης του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνιστά επαρκή λόγο αρνήσεως της καταχωρίσεως δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

65 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε συγκεκριμένες και στοιχειοθετημένες ενδείξεις αποδεικνύουσες ότι το σημείο NEO μπορούσε να έχει διακριτικό και μη περιγραφικό χαρακτήρα κατά την αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού στη νέα ελληνική όσον αφορά τα προϊόντα τα οποία καλύπτει η αίτηση καταχωρίσεως.

66 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα που αντλούνται από την παραβίαση της κατά το άρθρο 76 του κανονισμού 207/2009 αρχής της αυτεπάγγελτης εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών δεν μπορούν να γίνουν δεκτά. Ως εκ τούτου, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

67 Δεδομένου ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 64, παράγραφος 1, και του άρθρου 59 του κανονισμού 207/2009, είναι βάσιμος, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση κρίθηκε περιγραφικό και στερούμενο παντελώς διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 όσον αφορά τις υπηρεσίες της κλάσεως 39, για τις οποίες η καταχώριση είχε επιτραπεί από τον εξεταστή. Δεδομένου ότι οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως δεν είναι βάσιμοι, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εν προκειμένω, εφόσον τα αιτήματα της προσφεύγουσας έγιναν δεκτά μόνον ως προς τις υπηρεσίες την καταχώριση των οποίων είχε επιτρέψει ο εξεταστής, πρέπει να οριστεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 23ης Φεβρουαρίου 2012 (υπόθεση R 1387/2011-1) στο μέτρο που αφορά τις υπηρεσίες της κλάσεως 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Czúcz Labucka Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Ιουλίου 2013.

(υπογραφές)